

punčko je ljubila pač nad vse na svetu in le težko bi se mogla ločiti od nje.

Tako je potekel dan, da Nanika sama ni vedela, kdaj.

* * *

Proti večeru je sedela s svojo mamico pred hišo. Njena mala punčka ji je že spala v naročju, in Nanika sama se je stiskala k svoji dobri mamici.

Proti vzhodni strani so se že majale temne sence, na zahodu pa je stal vrhu strmih gorá princ, odet v škrlatnordeč plašč, ki se je razprostiral daleč tja po modrem nebu in ki je odeval vrhove gorá in doline. Vsa priroda je bila obrnjena proti njemu, proti svojemu vladarju in dobrotniku — in on je jemal slovo od nje. Počasi, počasi je stopal za gore, kakor da bi mu bila ločitev silno težka — in ko je izginil, je marsikaka cvetka, ki je polna hrepenenja upirala svoj lepi obraz proti njemu in pila hlastno njegove žarke, sklonila svoje lepo lice k tlom in bridko zadrhtela. — — —

Mala Nanika je objela roko svoje mamice in se tesno privila k nji. Nepremično je gledalo nje oko ves ta veličastni prizor, in najslajša čustva so polnila njeno nedolžno dušo. Umolknila je popolnoma in le nemo zrla tja na gore. Zadnjič jo je poljubil zlati ženin in odšel. — — Tedaj pa je naslonila Nanika svojo glavico na mamičino naročje, zaprla oči in sladko zaspala. — —

Nežno so jo prijele mamičine roke in jo nesle na mehko posteljo, kjer je še naprej sanjala lepe sanje o začaranem gradu in zlatem princu. — —

—♦—

Zvonovi o Vseh svetih.

Pravljica. Spisala Dušana.

adal je dež, in zvonovi so zvonili o Vseh svetih. Menite li, da so bili ti glasovi tudi tako doneči in veseli kakor o Veliki noči? — Ne! Žalostni so bili. Tako so se tresli zvoki in brneli od kaplje do kaplje, ki so polzele doli po suhem listju. Najbolj žalostno pa so udarjali ti glasovi do pokopališča . . .

Pa je vprašala Saša mamo, zakaj brnijo zvonovi ta dan povsem drugače.

Pa je pravila mama:

Povem ti, zakaj... Pravila mi je to historijo stara mati, in tudi nji jo je pripovedovala njena stara mati. Stara je že torej dolgo, veliko let. Poslušaj! Kakor današnji dan, tako je bilo takrat. Svetile so luči po grobeh — majhne luči — brleče in boječe. Kadar je zapihal veter, so se bale, da ne bi ugasnile. Pa so se spet pospele više in gorele so spet kakor poprej. „Kaj meniš?“ je dejala lučca na grobu, „kaj meniš, zakaj nas ni veter upihnil?“ —

„Zakaj da nas ni upihnil,“ ji je odgovorila druga lučca tik nje, „zato ne, ker nam je prijatelj. Saj nam še ni prinesel onih glasov ...“

„Kakšnih glasov?“

„I, onih — od zvonov. Ne veš li, da bodo še zvonovi zvonili?“

Komaj je izgovorila lučca, pa so privedli glasovi do lučc. —

Tresli so se v mogočnosti, udarjali veselo in zvonko in drevili od vetrčka do vetrčka — doli do lučc na grobeh. Zbale so se bile luči teh glasov. Preveseli so bili, in veter jih ni mogel prenašati dovolj hitro do njih. Tožile so druga za drugo tiste lučce.

Dejala je prva:

„Kako se tresem! — Ugasnila bom ... O, ti glasovi, kako sem se jih zbala. Prav mirno sem se zibala nad grobom — pa so prišli glasovi zvonov in sedaj ...“

Dejala je druga:

„Tudi meni ni bolje. Pa kaj ve, močne ste bolj od mene! A mene pogledajte! —

Visoka sem res — a šibka, tako šibka. Šepetal mi je bil veter o teh glasovih — pa nisem vedela, da bi bili tako mogočni. Pa ne prenesem jih ... Oh, glejte — ugasnila bom!“

In ugasnila je bila lučca. Trepetale so druge krog nje.

In pravila je tretja:

„Kako mi je bilo prej lepo! Svetila sem in vesela sem bila sama sebe. Kdo pa bi si bil mislil, da so tako močni ti glasovi. Le poslušajte jih! — Komaj, komaj še brlim. Veter jih prinaša in odnaša tako hitro in se trese pri tem tako jako. Siromak ni nam hotel slabega; pa sam ni vedel, da nas bo tako prevzelo ...“

Polagoma so ugašale lučce druga za drugo. Trepetale so in trepetale — pa glasovi zvonov so bili mogočnejši — preveseli. Pokončali so jih bili. In veter je pihal in pihal — in ljudje so gledali, zakaj ugašajo lučce ...

Pa se je domislila lučca:

„Pojdem ... pojdem ...“

„Kam pojdeš?“ jo je vprašala tovarišica, ki je še brlela.

„Pojdem, gotovo! Pojdem z vetrom gor do zvonov. Seveda, po meni bo zato — pa vendarle pojdem. Ponesel me bo veter gor do zvonov in povem jim, da naj ne udarjajo tako veselo in mogočno. Ne prenašamo tega — in umiramo. Da! Tako jim povem. Uslišijo me gotovo.“

Rekla je lučca, slišal jo je bil veter in jo ponesel gor do zvonov.

Verjeli so ji bili zvonovi; utihnili so in potem zvonili — a zvonili so drugače. Ni bilo lučce več nazaj, po nji je bilo. Žrtvovala se je bila za svoje tovarišice, ki so zatem spet svetile kakor prej. —

Vidiš, od onega časa pa zvonijo zvonovi o Vseh svetih tako žalostno. Ne bojijo se teh glasov lučce, žalostne so same, in ne škodujejo jim otožni zvoki. Svetijo, svetijo na grobeh, in zvonovi udarjajo tako otožno ...

